

Na tomto názoru soud trvá

V ostatním však nelze stížnosti upříti oprávněnost.

St-1 již při svém výslechu v řízení před I. stolicí uváděl, že dělník Josef F. není u firmy, jejíž prokuristou jest, zaměstnán jako stálý dělník, nýbrž jen jako dělník na hodiny, takž se stává, že v týdnu jen 2 hodiny jest zaměstnán a že z toho důvodu nemohl býti dělník ten ani k nemoc. pokladně přihlášen.

Námitku tu opakoval st-1 v odvolání k II. stolicí uváděje, že jmenovaný dělník koná jen příležitostnou čili hodinovou práci, že nejde o práci stálou.

Žal. úřad v nař. rozhodnutí nevyslovil se o námitce té, avšak v odvodním spise tvrdí, že zaměstnavatel jest povinen každé uprázdněné místo a každou osobu, které práci poskytuje, u sprostředkovatelný práce hlásiti.

Názor ten nelze uznati správným.

Zák. č. 322/1921 Sb. o podpoře nezaměstnaných stanoví v § 1, že nárok na podporu v nezaměstnanosti mají příslušníci čl. republiky, kteří podléhají povinnému nemocenskému pojištění za podmínek v zák. tom uvedených a v kapitole o uplatňování nároku na podporu v § 5, odst. 2. nařizuje, že všichni zaměstnavatelé jsou povinni uprázdněná místa hlásiti u místní příslušné veřejné sprostředkovatelný práce.

Z těchto zákonných předpisů jde zřejmě na jevo, že zákon o hlášení osob nemá vůbec předpisu, co do hlášení míst pak že vztahuje se jen na taková místa, při nichž osoba, která je zastává, podléhá nemocenskému pojištění.

Dle §§ 1 a 2 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb., jimiž se mění předpisy zák. o nemoc. pojištění dělníků, jsou z obligatorního pojištění nemocenského vyňaty osoby, jež konají práce nebo služby jen jako vedlejší zaměstnání nebo příležitostně (§ 1, odst. 1) a osoby, které konají práce u různých zaměstnavatelů za mzdu (jako posluhovačky, pradleny a pod. — § 2, odst. 1) a není tedy zaměstnavatel povinen takové zaměstnance přihlašovati k pojištění nemocenskému.

Z toho nutno usuzovati, že povinnost zaměstnavatele hlásiti uprázdněná místa dle odst. 2. § 5 zák. č. 322/1921 nevztahuje se na místa, na něž přijatí zaměstnanci nebyli by povinni k nemocenskému pojištění.

Odchylný názor žal. úřadu jest právně mylný a svedl žal. úřad k tomu, že opomenul vyšetřiti a zjistiti skutkové okolnosti st-lem v řízení před I. stolicí a v odvolání uvedené, jež jsou důležité pro posouzení otázky, je-li dána objektivní skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

č. 3189.

Zdravotnictví. — Okresní samospráva: Zemský správní výbor v Praze jest povolán rozhodovati o sporech ze služebního poměru primáře všeobecné veř. okr. nemocnice.

(Nález ze dne 30. ledna 1924 č. 1437).

Prejudikatura: Boh. 1076 adm.

Věc: M. U. Dr. Otto K. v S. proti zemskému správnímu výboru v Praze o příplatek ke služnému.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl zsv v Praze stížnost MUDra Otty K., primáře všeobecné veř. okr. nemocnice v S., do usnesení osk s S. z 12. března 1921, jímž bylo se zpětnou platností od 1. ledna 1920 st-li zastaveno vyplácení doplatku ke služnému a uloženo mu, aby obnos z tohoto titulu přijatý vrátil. Jako důvod uvedlo nař. rozhodnutí nepřislušnost správních úřadů, ježto st-l není okr. úředníkem ve smyslu zák. o úřednících okr. z 23. července 1919 č. 444 Sb.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Žal. úřad je v právním omylu, když se domnívá, že by byl příslušným rozhodovati o sporech ze služebního poměru primáře všeobecné veř. nemocnice jen tehdy, kdyby primář byl okr. úředníkem podle zák. z 23. července 1919 č. 444 Sb., neboť důvod příslušnosti žal. úřadu spočívá v jiných předpisech zákonných.

Z předpisů zák. z 5. března 1888 č. 19 z. z. plyne, — jak již zdejším nář. Boh. 1076 adm. bylo vysloveno — že služební poměr lékaře ustanoveného při všeobecné veř. nemocnici — a o takového v daném případě nesporně jde — není povahy soukromoprávní a nezakládá se na soukromoprávní smlouvě námezdní podle § 1151 o. z. o., nýbrž že služební poměr mezi takovýmto zaměstnancem a jeho zaměstnavatelem vyznačuje se zvláštním momentem mocenským, který se jeví v tom, že zaměstnanec je podroben služební moci zaměstnavatelově, jež nemajíc základu ve smlouvě a nemajíc povahy smluvní vyplývá z ustanovení zákonných, jež jsou blíže uvedena v cit. nář., na něž se dle § 44 j. ř. odkazuje.

Služební moc tuto, která zahrnuje v sobě i stanovení služebních požitků takových zaměstnanců (§ 9 č. 2 c) a § 12 cit. zem. zák. z r. 1888), vykonává vrchní správa nemocnice (v daném případě osk) a zsv.

Zsv jest pak dle právního náhledu v uvedeném zdejším nář. vysloveného zejména také povolán a ovšem i povinen rozhodovati o opravných prostředcích proti rozhodnutím okr. zastupitelstva neb osk učiněným ve funkci vrchní správy nemocniční.

Ježto pak, jak svrchu doloženo, výrok osk o služebních požitcích st-lových jest výronem veřejnoprávní služební moci osk nad st-lem, a má tedy povahu rozhodnutí a nikoli pouhého prohlášení strany, byl žal. úřad povinen o opravném prostředku st-lově proti usnesení osk v S. z 12. března 1921, jež se týká služebních požitků st-lových, náležitým způsobem pojednatí.

Žal. úřad však vycházej z mylného náhledu právního, prohlásil se k tomu nepřislušným a musil proto nss jeho rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost, aniž bylo mu možno zabývati se meritem sporu, o němž ještě v poslední stolici správní rozhodnuto nebylo (§ 5 zák. o ss).

Č. 3190.

O b e c n í s t a t e k: * Nárok na náhradu ve smyslu § 4, odst. 1 zák. ze 17. července 1919 č. 421 Sb. přísluší jen takovým podílníkům, kteří